

Arrest

nr. 59 202 van 4 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 8 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel van 11 januari 2011 tot om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. VAN EYCK en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, komt op 14 december 2006 België binnen en dient een asielaanvraag in op 15 december 2006.

Op 19 januari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 maart 2007 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is en op 20 juni 2007 weigert hij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de

subsidiare beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 2841 van 22 oktober 2007 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus geweigerd.

Op 18 december 2007 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen, dit bevel wordt ter kennis gebracht op 27 december 2007.

Op 12 februari 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 juni 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 7 december 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 17 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009, betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Wat de verblijfsduur betreft, zou hij hier eventueel voor in aanmerking kunnen komen. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij legt een arbeidsovereenkomst voor bij N. Bvba d.d. 09.09.2009. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 7,69 euro per uur. De arbeidsregeling bedraagt 40 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 1333 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Betrokkene is momenteel 30 jaar oud en voldoet bijgevolg niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 2.8B van de instructies van 19.07.2009.

Betrokkene legt overigens nog loonfiches en een arbeidskaart C voor. Deze zaken kunnen echter niet in zijn voordeel weerhouden worden, aangezien het geen arbeidscontracten zijn. De loonfiches tonen enkel aan dat betrokkene reeds gewerkt heeft in het verleden. De arbeidskaart C werd hem gegeven in het kader van zijn asielprocedure. Deze arbeidsvergunning vervalt echter van zodra de asielprocedure wordt afgesloten met een negatieve beslissing.

Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene verblijft sinds 2006 in België, is geïntegreerd, heeft Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd, is werkbereid en heeft reeds gewerkt, heeft sociale banden en vriendschappen opgebouwd, legt een attest van inburgering, een attest van financiële ondersteuning door vrienden, een huurcontract, een busabonnement, een bank- en SISkaart en getuigenverklaringen voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19.07.2009. Deze elementen kunnen dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet onder de uitsluitingsgronden valt en geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid of openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dat hij er geen toekomst heeft. Echter, hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 15.12.2006, werd afgesloten op 22.10.2007 met de bevestigende beslissing 'Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 18.12.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem ter kennis gebracht op 27.12.2007. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – zijnde minder dan een jaar – was ook niet van die aard om als onredelijk lang beschouwd te worden.

(...).

Op 11 januari 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Op 22/10/2007 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bevestigende beslissing 'weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus'.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 27/12/2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.

(...).

Op 18 januari 2011 stuurt de raadsman van verzoeker een fax naar de Dienst Vreemdelingenzaken met als bijlage een arbeidsovereenkomst van verzoeker opgesteld op 17 januari 2011.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad gebracht kunnen worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 11 juni 2009 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen dit bevel zodat dit uitvoerbaar is

of kan worden. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de materiële motiveringsplicht cfr. Art. 2-3 wet van 29 juli 1981 inzake motivering en schending van art. 578 Ger.wb.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in deze bevoegd de beslissing van de Minister te toetsen aan de materiële motiveringsplicht in die mate dat de 'redenen' die de Minister opgeeft in zijn bestreden beslissing 'afdoende' moeten zijn, t.t.z. in feite en in rechte evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu is zulks allerm minst het geval waar de Minister besluit dat 'hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn', verzoekers aanvraag ongegrond wordt verklaard omdat betrokkene geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorgelegd zou hebben. Nochtans legde betrokkene een volledig ingevuld arbeidscontract voor van de BVBA N. d.d. 9/9/2009 doch de Minister stelt dat het loon volgens dit contract 7,69 euro per uur zou bedragen wat gelet op de arbeidsregeling van 40 uur per week zou neerkomen op een bruto maandloon van 1333 euro.. Hoe de Minister hiertoe komt is een volstrekt raadsel temeer dit de reden bij uitstek is om de aanvraag ongegrond te verklaren nu zulks niet zou beantwoorden aan het wettelijk minimumloon cfr. de cao nr. 43 van 2/5/1988, KB 29/7/88.

Niet alleen is het dus volstrekt onduidelijk hoe de Minister tot zijn 'berekening' komt, bovendien gaat hij daarbij zijn bevoegdheid te buiten nu het beoordelen en het interpreteren van een arbeidscontract tot de exclusieve bevoegdheid van de arbeidsrechtbanken en hoven behoort cfr. Art. 578 Ger.wb. (zie R.V.V. 53100 d.d. 15/12/2010), meer nog negeert de Minister het arbeidsrechtelijk principe van DWINGEND recht dat in elke arbeidsovereenkomst het wettelijk minimumuurloon sowieso geldt welke ook de vermelding in een concreet contract moge zijn.. Een fout uurloon, i.e. 'onder het minimumuurloon', dient wetshalve als niet geschreven beschouwd, maar maakt het contract niet minder wettelijk en toepasbaar. De niet-betaling van het minimumloon is overigens een misdrijf krachtens art. 42 van de Loonbeschermingswet en art 56 van de CAO-wet en in strijd met art. 20,3° van de Arbeidsovereenkomstenwet. De partijen kunnen bijgevolg mede krachtens art. 6 van de Arbeidsovereenkomstenwet, op straffe van nietigheid, in de arbeidsovereenkomst niet afwijken van dit verschuldigd minimumloon! Precies om dergelijke discussies te vermijden, had de Minister trouwens voorzien dat in geval van toepassing van criterium 2.8B van zijn instructies van 19/7/2009, hij zijn effectieve machtiging zou afhankelijk stellen van het afleveren van een arbeidskaart B via de gewestelijke arbeidsrechtelijke bevoegde instanties die de arbeidscontracten zouden nakijken.. Dit alles is flagrant met voeten getreden temeer betrokkene perfect in aanmerking kwam en zijn werkgever bij het lezen van deze 'ongelukkige' beslissing zelfs onmiddellijk een nieuw contract opstelde met een hoger uurloon om betrokkene toch maar te kunnen tewerkstellen.

Kortom de negatieve besluitvorming met haar motivering in casu is niet afdoende, nl. in feite en in rechte niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.”

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verwerende partij wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunst is en geen recht en dat het aan de verwerende partij toekomt om op autonome wijze de aanvraag te beoordelen. De verwerende partij wijst op de instructie van 19 juli 2009,

op het *vademecum* van 21 september 2009 en op het koninklijk besluit van 14 oktober 2009 dat de economische regularisatie via arbeidskaart B mogelijk maakt. Hoewel de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State, kan uit de overwegingen van dit arrest niet worden afgeleid dat de staatssecretaris niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om de duidelijke criteria te hernemen louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Doordat verzoeker in zijn aanvraag zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van onder andere het criterium 2.8.B van voornoemde instructie, heeft de verwerende partij dan ook, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld rekening houdend met deze instructie. Om te voldoen aan het criterium 2.8B van de vernietigde instructie, diende verzoeker het bewijs voor te leggen dat hij sinds 31 maart 2007 in België verblijft én hier duurzaam lokaal verankerd is én een werkgever heeft gevonden die hem voor de toekomst wil aanwerven voor een contract van één jaar of meer of voor onbepaalde duur. Het contract moet minstens het wettelijk minimumloon van 1387,49 euro bruto per maand opleveren. De werkgever moet een arbeidscontract invullen dat pas ingaat na toekenning van de regularisatie en van een arbeidskaart B.

Uit verzoekers aanvraag blijkt dat hij inderdaad een arbeidsovereenkomst voorlegde, maar dat het loon 7,69 euro per uur bedraagt. De arbeidstijdregeling bedraagt 40 uren per week, waardoor verzoeker aan een bruto maandloon van 1333 euro komt. In de bestreden beslissing werd er dan ook terecht gesteld dat het voorgelegde arbeidscontract niet kan worden weerhouden in verzoekers voordeel. Verzoeker die niet voldoet aan de drie cumulatieve voorwaarden om in aanmerking te komen voor de toepassing van punt 2.8B van de instructie, maakt dan ook niet duidelijk dat de bestreden beslissing op onredelijke of onzorgvuldige wijze tot stand zou zijn gekomen. Verzoeker betwist *in se* niet dat het wettelijk bepaalde minimumloon in zijn geval 1387,49 euro bedraagt en dat zijn loon onder het minimumloon ligt.

Dit blijkt des te meer uit het schrijven dat hij op 18 januari 2011 overmaakte waarbij een nieuwe arbeidsovereenkomst werd gevoegd met een hoger uurloon. In de mate waarin verzoeker thans in zijn verzoekschrift verwijst naar de op 18 januari 2011 overgemaakte arbeidsovereenkomst dient te worden vastgesteld dat deze arbeidsovereenkomst niet voorhanden was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij meent dat verzoeker in elk geval niet aantoont dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid heeft toegepast op een wijze die strijdig is met de motiveringsplicht.

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (in het verzoekschrift wordt verkeerdelijk 1981 vermeld) betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat, om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.8B, verzoeker een behoorlijk ingevuld arbeidscontract moet voorleggen, wat hij niet doet: verzoeker legt een arbeidsovereenkomst voor d.d. 9 september 2009, volgens dit contract bedraagt het loon van verzoeker 7,69 euro per uur. De arbeidsregeling bedraagt 40 uur per week, waardoor verzoeker aan een bruto maandloon komt van 1333 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988). Verzoeker is momenteel 30 jaar oud en voldoet bijgevolg niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 2.8B van de instructies van 19 juli 2009. Verzoeker legt overigens nog loonfiches en een arbeidskaart C voor. Deze zaken kunnen echter niet in zijn voordeel weerhouden worden, aangezien het geen arbeidscontracten zijn. De loonfiches tonen enkel aan dat betrokkene reeds gewerkt heeft in het verleden. De arbeidskaart C werd hem gegeven in het kader van zijn asielpprocedure. Deze arbeidsvergunning vervalt echter van zodra de

asielprocedure wordt afgesloten met een negatieve beslissing. Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (verzoeker verblijft sinds 2006 in België, is geïntegreerd, heeft Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd, is werkbereid en heeft reeds gewerkt, heeft sociale banden en vriendschappen opgebouwd, legt een attest van inburgering, een attest van financiële ondersteuning door vrienden, een huurcontract, een busabonnement, een bank- en SISkaart en getuigenverklaringen voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. Deze elementen kunnen dus niet in verzoekers voordeel weerhouden worden. Van alle vreemdelingen die in België verblijven, wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Inzake het niet kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst en dat hij er geen toekomst heeft, legt verzoeker geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar verzoeker niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 15 december 2006, werd afgesloten op 22 oktober 2007 met de bevestigende beslissing 'Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 18 december 2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem ter kennis gebracht op 27 december 2007. Verzoeker verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure was ook niet van die aard om als onredelijk lang beschouwd te worden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet

aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. *In casu* werd de aanvraag van verzoeker ten gronde verworpen. De toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding.

Uit het door verzoeker op 8 december 2009 ingevulde typeformulier Regularisatieaanvraag blijkt dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Dit criterium vereist onder meer bewijzen van een ononderbroken verblijf in België sinds minimaal 31 maart 2007, een kopie van een behoorlijk ingevuld model van arbeidsovereenkomst, waarbij deze arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van minimaal 1 jaar ofwel van onbepaalde duur moet zijn en een salaris moet bevatten dat niet lager mag zijn dan het wettelijk minimum salaris en bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen. Verzoeker legt een arbeidsovereenkomst voor van 9 september 2009 die een uurloon van 7,69 euro vermeldt en een wekelijkse arbeidsduur van 40 uren.

De bestreden beslissing antwoordt dat om aanspraak te kunnen maken op de toepassing van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie, het loon dat in de arbeidsovereenkomst wordt vermeld niet lager mag zijn dan het wettelijk minimumloon dat 1387,49 euro betreft voor een persoon ouder dan 21 jaar (wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988). Verzoeker is momenteel 30 jaar oud en voldoet bijgevolg niet aan de vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van het criterium 2.8B.

In de bestreden beslissing wordt ook geantwoord op de andere elementen die verzoeker heeft aangevoerd maar verzoeker betwist deze niet.

Verzoeker uit kritiek op het motief dat het door hem voorgelegde arbeidscontract niet volstaat. Hij begrijpt de berekeningswijze van de verwerende partij niet en meent dat de verwerende partij haar bevoegdheid te buiten gaat door het beoordelen en interpreteren van een arbeidscontract. Bovendien meent verzoeker dat hij wel in aanmerking komt, want zijn werkgever heeft bij het lezen van de bestreden beslissing zelfs onmiddellijk een nieuw contract opgesteld met een hoger uurloon.

Uit het administratief dossier, meer bepaald het "typeformulier Regularisatieaanvraag" dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingevuld bijbracht, blijkt dat verzoeker aankruiste dat hij voldeed aan de voorwaarde: "werk + duurzame lokale verankering". Hieronder stond het volgende:

"Werk + duurzame lokale verankering: ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

(...)

-Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minimum een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)."

Verzoeker wist dus dat het loon niet lager mocht zijn dan het wettelijk minimumsalaris. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België omdat het vermelde loon op het door hem voorgelegde arbeidscontract, lager is dan het wettelijk minimumloon.

Verzoeker beweert dat het hem een raadsel is hoe de verwerende partij aan een bruto maandloon komt van 1333 euro. De Raad merkt op dat het van een correcte feitenvinding getuigt om het uurloon van 7,

69 euro te vermenigvuldigen met het aantal te werken uren per week, namelijk 40, en dit te vermenigvuldigen met het aantal weken per maand. Ongeacht of de uitkomst van deze berekening 1230 of 1333 euro is, vastgesteld dient te worden dat dit bedrag inderdaad lager is dan het bedrag van het wettelijk minimumloon, namelijk 1387, 49 euro. De Raad merkt trouwens op dat verzoeker het gegeven dat hij minder zou verdienen dan het minimumloon, niet betwist.

Waar verzoeker verwijst naar een arbeidsrechtelijk principe van dwingend recht dat in elke arbeidsovereenkomst het wettelijk minimumloon sowieso geldt, herhaalt de Raad dat de loutere vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat in het arbeidscontract niet het wettelijk minimumloon wordt vermeld, steunt op de gegevens van het dossier en niet kennelijk onredelijk is. In het kader van zijn marginale wettigheidstoetsing komt het de Raad niet toe te oordelen over de toepassing van een arbeidsrechtelijk principe door de verwerende partij, maar enkel of deze op basis van de stukken van het dossier en in kennelijke redelijkheid de bestreden beslissing heeft genomen. De Raad herhaalt dat verzoeker niet betwist dat de arbeidsovereenkomst die hij heeft voorgelegd in het kader van zijn aanvraag, niet het wettelijk vereiste minimumloon vermeldt.

Waar verzoeker verwijst naar de nieuwe arbeidsovereenkomst van 17 januari 2011 met een hoger uurloon die hij bij het verzoekschrift voegt en die hij op 18 januari 2011 heeft voorgelegd aan de verwerende partij, nadat de bestreden beslissing werd genomen, merkt de Raad op dat in zoverre verzoeker met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn verblijfsrecht te verkrijgen, dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Zoals hiervoor werd uiteengezet, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker, gelet op het feit dat zijn loon lager is dan het wettelijk minimumsalaris, niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

Bovendien dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing genomen op 17 december 2010 (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Waar verzoeker aanvoert dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheid te buiten gaat door het beoordelen en interpreteren van een arbeidscontract, wat tot de exclusieve bevoegdheid van de arbeidsrechtbanken en –hoven behoort, merkt de Raad op dat de gemachtigde louter heeft gewezen op het feit dat de arbeidsovereenkomst een loon vermeldt dat lager is dan het wettelijk minimumloon, en dat dit strookt met de gegevens van het dossier. Met deze beoordeling is hij zijn appreciatiebevoegdheid in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, niet te buiten gegaan.

Verzoeker verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad waarin overwogen wordt dat geschillen in verband met arbeidsovereenkomsten overeenkomstig artikel 578 van het Gerechtelijk Wetboek tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank behoren. De Raad komt in dit arrest tot deze conclusie omdat er een probleem rees inzake de geldigheid van de arbeidsovereenkomst, waarop een handtekening ontbrak. *In casu* is er geen betwisting omtrent de geldigheid van de arbeidsovereenkomst die verzoeker heeft voorgelegd, er wordt enkel vastgesteld dat deze arbeidsovereenkomst een loon vermeldt dat lager is dan het wettelijk minimumloon en dat verzoeker daarom niet in aanmerking komt voor een regularisatie van zijn verblijf op basis van het criterium “werk en duurzame lokale verankering”. Verzoeker kan dan ook de schending van artikel 578 van het Gerechtelijk Wetboek niet dienstig aanvoeren.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET